

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXI

Paříž

Dvojčíslo 3/4

léto 1990

Najde se český kněz pro Francii?

Ano, vážení přátelé, tentokrát zůstane Paříž bez českého kněze! Na jak dlouho? Těžko říci...

Představený české provincie Tovaryšstva Ježíšova, ke které od svého vstupu k jezuitům v r. 1968 patřím, mne za daných okolností odvolává za novými úkoly do Prahy, do domu při kostele sv. Ignáce v Ječné ulici. Není důvodů zapírat: tento nečekaný, zásadní obrat v mém řeholním a kněžském životě přijímám s velikou radostí. Prožil jsem v Paříži velkou část svého aktivního života, navázal jsem tu pevná přátelství v českém i francouzském prostředí, mnohému jsem se tu naučil a to všechno dohromady se mi stalo skutečně druhým domovem. Doufám, že to všechno přetrvá i mé stěhování, už osmé od příchodu do Rakouska v roce okupace Československa. Ale možnost nového začátku *v Československu* je pro mne velikým darem Božím. Stále ještě nemohu uvěřit, že se mi ho opravdu dostalo.

Je tomu už skoro 17 let, co jsem s otcem V. Feřtem přijel do Paříže, tehdy ještě jako student proslulé lyonské teologické fakulty Fourvière, abych se představil Msgre Pézerilovi, tehdejšímu biskupovi cizinců v Paříži. Bylo to zrovna v okamžiku, kdy se konalo sympozium České Katolické Misie a jiných českých spolků na jih od Paříže, v Antony. Tak jsem se setkal s pařížským biskupem, českými katolíky i nekatolíky, ale nejdříve s Janem Čepem, osobním přítelem otce Feřta ještě z dob před odchodem obou do exilu. Zašel jsem se podívat i na nepřehledné staveniště, kde vyrůstalo z podzemí CENTRE SEVRES, do kterého se jezuité z Lyonu měli brzy stěhovat. Nemohl jsem tušit, na jak dlouho se stane mým domovem a nevěděl jsem ani, že právě zde se mezi válkami scházeli Češi a Slováci k bohoslužbám a jiným akcím, pod vedením Msgre Zháněla.

Na začátku sedmdesátých let se ale čeští katolíci scházeli ve farnosti St-Germain l'Auxerrois, kde done dávna bydlel můj předchůdce otec Bernáček. Mši svatou jezdíval sloužit až z Fontainebleau Msgre Parolek, v té době už vážně nemocný. Z nezbytnosti jsem v jeho nepřítomnosti často převzal alespoň čtení, promluvu a setkání po bohoslužbách v přilehlém sále (který jsme často a na poslední chvíli našli obsazený francouzskými členy farnosti). Mši svatou jsem sám mohl sloužit až po letních prázdninách 1975, to jest po svém vlastním vysvěcení na kněze. Stal jsem se nejdříve kaplanem v jezuitském kostele St Ignace vedle CENTRE SEVRES a pařížští Češi, příznivci Misie, mi předali peněžní dar, který mi umožnil koupit prvního slušného obleku od příchodu do exilu. Nosím jej s vděčností dodnes!

Misie se dostala do nové fáze své činnosti trochu jiným směrem a brzy také na jiném místě. Bylo jen logické přesunout vše do místa bydliště a činnosti českého kněze, kterým jsem už byl. Stěhování nebylo žádným problémem, těch pár věcí jsem převezl v kufru metrem, někdy v únoru 1976. S přestávkami a změnami na místě trvá činnost naší České Katolické Misie na této adrese dodnes. Přesun kaple do 5. poschodí před rokem jakoby byl předzvěstí konce činnosti na tomto místě o rok později.

Jiní posoudí s odstupem času naši činnost. Sami ale můžeme dnes už zvážít, *čím byla tato doba pro nás, co*

znamerala ve vztahu k církvi pro *nás*, kdo ji tvoříme.

Sám se do Paříže budu rád vracet, jak jen to bude možné. Prožili jsme zde spolu temná léta útlaku jakéhokoliv svěbytného projevu života v naší vlasti a není důvodů k rozpadu našeho společenství teď, kdy se hranice otevírají a lidé sbližují. Těším se už dnes na Vaše návštěvy u sv. Ignáce v Praze a spolu s vámi doufám, že se brzy najde někdo, nejspíše asi opět student bohosloví, kdo na sebe vezme starost o shromažďování zdejší české věřící obce. Než se takový člověk najde, nebylo by vůbec na škodu pokračovat ve vydávání *Oběžníku*, jistě jen v omezeném rozsahu, ale natolik, abychom nepřišli o tzv. *numéro paritaire*, které nám dává nárok na velkou slevu poštovního a které by se asi za dnešních okolností už nepodařilo znovu získat. Také je dobré hlásit se u našeho otce biskupa Škarvady v Římě o pomoc.

Sám budu v Praze pochopitelně také usilovat o to, aby se do Paříže někdo brzy na studia vybral.

V následujících letech asi půjde ještě více, než o udržování činnosti České Katolické Misie: půjde totiž o styky mezi křesťany u nás doma a zde ve Francii. Na jejich prohlubování máme pochopitelně opravdový zájem, ať už jsme v Paříži nebo v Praze. Tam o ně budu pečovat v prvé řadě já. Juré!

Váš

Titus Morán

Z A T Í M T E D Y

- 1) Česká Katolická Misie není zrušena ani zavřena - nemá však v Paříži prozatím žádného kněze.
- 2) Konto Misie zůstává, jak pro *Misii* a její *Oběžník*, tak pro předplatná našich římských časopisů.
- 3) *Oběžník* bude dále vycházet, jak doufáme, třeba i jen ve velmi omezeném rozsahu.

ČECHY KRÁLOVSKÉ

Václav Renč

Mé Čechy,
 oheň, jímž byl ukut pancíř vašich hor,
 je ještě živý a válí se v oblacích bouří hluboko pod korou,
 duní a zvony nedělní jej přibližují.
 Po cestách bílých, vinutých mezi mateřidouškou,
 po ptačích stezkách na lukách při kraji potoků,
 znamenáný bosou nohou žneček a zbožných tuláků
 se blíží
 hlas ohně toho, výzva, poslání
 a koruny lesů temnější pod tíží jitřenky, jež vyzývá ty spící.

Ach, Čechy mé, střežící bděle písňě pramenů,
 jak huňatá a svěží, sladká zvěř, odpírající, čistá kořist Pána.
 Neodešli ještě všichni vidoucí, kdo otvírají zahrady minulosti vaší,
 všichni, kdo bdí nad bdělostí vaší, zdvihající vysoko
 přílbu Václavovu i drátěnou košili jeho.

Byli tu, jsou tu zcela blízko s vámi,
 svědkové budoucí té chvíle,
 až huňatá a svěží, sladká zvěř
 pod břemenem oblohy procitne a najde obraz její
 ve vodách, jež střeží, pod kořáním olší.

I vrhne k nebi strašný jásos procitnutí svého
 a jako váží moře v jejich pramenech, tak ovoce národů zváží
 a zdaleka, zdaleka vyvede dílo věrnosti své.
 A prameny vod budou prameny vína,
 jež rozlije se po zemích, sám Václav je štípl a lisoval a v bojích stácel.

Mé Čechy, za pokřiku smeček spící už jen lehce
 jako za jitra před procitnutím.

(úryvek)

Hezkyčesky Oč Podlahy

...myslíme, mluvíme, píšeme a ani si neuvědomujeme, že to, co používáme a prožíváme jako „jazyk“ je jen jeho malá část, zachovaná a zbylá z předcházejících dob. Ta větší část zmizela ve věčném zapomenutí a smrti.

Obrazně by se to dalo přirovnat k plujícím ledovci, z něhož je vidět pouze zlomek vyčnívající nad hladinu; pod ní je mohutná hmota zmizelých významů, vazeb, slov, hlásek a rčení které nám dnes už zholá nic neříkají, kterým nerozumíme. (Např. slovo *brně* : byla to sukně z drobných kovových kroužků, nikoliv maličké dítě z Brna, jak bychom se mohli domnívat). Jen v té poměrně krátké době od Jungmanna, co odumřelo ! A naopak, čím vším se od té doby jazyk obohatil, co všechno zrodil a to ve všech oborech. I v tělovýchově : *Jako všude, i zde v Itálii prokazovala nám sokolská idea velké služby. Disciplína i první povely našich dobrovolnických sborů byly převzaty z názvosloví sokolského. . . sokolství se tak stalo podkladem našeho organizačního úspěchu armády* (Dr. E. Beneš, Světová válka a naše revoluce).

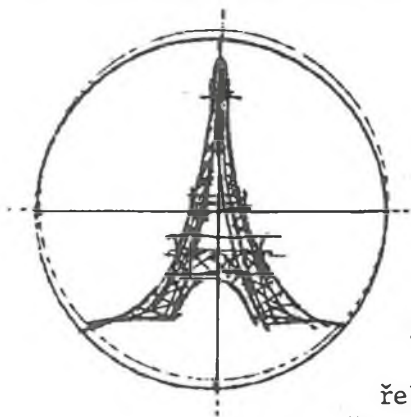
Není divu, když slovo zmizí spolu s dobou nebo s věcí kterou pojmenovávalo; to je vývoj, tak se vyvíjí každý jazyk. Divnější je, když někdo „nahore“ z moci úřední nařídí, že se jazyk musí zjednodušit protože „jsou s tím problémy“ (podobné nápady mají ale i jinde, nejen u nás), nebo když dokonce zakáže některé slovo používat.

Takový smutný osud postihl právě slovo *vteřina*, typický přínos obrozenské doby, neboť toto slovo vytvořil vlastenecký kněz a prof. matematiky v Plzni P. Sedláček ve své knize ZÁKLADOVÉ MĚŘICTVÍ ČILI GEOMETRIE z r. 1822 jako kalk latinského *secunda* (druhá), tj. druhá zmenšená část (hodiny nebo úhlového stupně). Za základ vzal Sedláček slovo *vteřý*, které však v češtině zaniklo již v době předhistorické a zachovalo se jen ve slově *úterý* (tj. druhý den v týdnu). Uměle bylo oživeno v Rukopise královédvorském (1818) a zelenohorském (1819) pod vlivem ruského *utoroj* (druhý). Sedláček se pohotově rukopisným slovem *vteřý* inspiroval a vytvořil slovo *vteřina*. Mezinárodní slovo *sekunda* v jazyce zůstalo, bylo však především termínem hudebním, matematickým a fyzikálním, neboť má výhodu, že je slovem mezinárodním a že se užívá i ve slovenštině, která slovo *vteřina* nezná. Dříve se užívalo i pro 2. třídu býv. gymnázií.

V dnešní češtině žijí obě slova *vteřina* i *sekunda* vedle sebe, ve významu časové jednotky znamenají naprosto totéž, liší se jen svým původem. Takových dvojic slov je ovšem více a nepociťuje se to jako závada, spíše jako výhoda. Zrušením slova *vteřina* - navíc častěji užívané a libozvučnější než *sekunda* - se nic nezíská, jazyk jen ztratí slovo, které plní svou funkci již 150 let.

Ve sportovních relacích se *vteřina* už nepoužívá; členové *Kruhu přátel českého jazyka v Praze* se obávají, že toto slovo zmizí i z hromadných sdělovacích prostředků, novin, časopisů a knih. Proč se zrovna *vteřina* stala terčem nenávisť, nevíme : skoro se nám chce věřit, že to zavinil ten nešťastný reakcionářský původ.

Zajímavosti z domova i ze světa

Návštěva sv. Otce Jana-Pavla II. v Praze, na Velehradě a v Bratislavě byla po všech stránkách velikou událostí. Mezi nejvýznamnější okamžiky patří proslovy sv. Otce a V. Havla, pronesené na setkání sv. Otce s představiteli vědeckého a kulturního života u nás.

Velmi významné je to, co sv. Otec řekl o Janu Husovi a vztahu katolíků k němu. Na Velehradě ohlásil konání evropské synody biskupů, která by se měla stát příspěvkem katolické církve ke sblížení evropských kultur a národů.

Katolické nakladatelství *Zvon* zahájilo svou činnost v prostorách bývalého sdružení *Pacem in Terris* ve Spálené ulici v Praze. Stihlo už k návštěvě sv. Otce vydat několik publikací a hostí ve svých prostorách několik redakcí katolických časopisů. Slibně vypadá první číslo časopisu *Souvislosti*. Nejnáročnější asi budou *Teologické texty*, které pamětníkům ve mnohém ohledu připomínají časopis *Via* z let 1968/70. Vedoucí redaktor, ThDr. Oto Mádr se na něj také ve svém úvodním slovu odvolává a připomíná, že TT začaly vycházet už v r. 1978, jako první samizdatové katolické periodikum v Československu. V tomto smyslu je jeho první "veřejné" číslo ve skutečnosti už číslem *třidvacátým*, jak je také v závorce uvedeno na titulní stránce.

Problémů je ještě hodně: lhůty a kapacity tiskáren, distribuce a vůbec styk s poštou, otázka rentability a u některých menších časopisů také opravdu vlastní profil a zaměření, včetně celkové úrovně textů. Ale začátek je učiněn a opravňuje nás k radostnému a nadějnému pohledu do budoucnosti!

Příkladem toho, co čeká nejen vydavatelství a redakce časopisů u nás je kniha československého presidenta V. Havla s názvem *Do různých stran*. Byla původně redigována v západním Německu a tam se prodávala za 35,- DM. Nyní

vyšla v Praze, v knihovně Lidových novin (jako její první svazek!) a stojí 41,- Kčs. Odpovídá to celkové cenové úrovni na československém knižním trhu, ale na všechna kritéria tržního mechanismu se přitom musí zapomenout!

Mission de France a její biskup *Msgr Lacrampe* pozvali při příležitosti svého velkého shromáždění v Jambville (Yvelines) o letošních svatodušních svátcích své dlouholeté přátele z Československa. Jsou to z velké části kněží, vysvěcení tajně v šedesátých a sedmdesátých letech a kterým teprve dnešní situace umožnila vystoupit veřejně. Shromáždění proběhne ve dnech 2.-4. června a účastníci z Československa se sejdou i se svými přáteli v Paříži. Do nedávna bylo hlavním místem vzájemných setkání Maďarsko a nemalou úlohu při jejich organizování sehrála skupina angažovaných laiků z Kolína n. Rýnem a z nedalekého města Neuss.

Setkání v Jambville se koná pod heslem "Eglise de plein vent" a bude po "Eurocampu" ve Štrasburku před velikonocemi druhou významnou církevní akcí, na které se budou podílet i křesťané z Československa.

Volební boj u nás vrcholí a přiostrňuje se. Velkou neznámou jsou šance KSČ. Doma se šíří poplašné zvěsti o možných 30% hlasů v celostátním měřítku, zatímco zde na západě se mluví o 11 - 12%, které prý plynou z průzkumu veřejného mínění a volebních záměrů lidí u nás. I v tomto skromnějším případě však bude KSČ třetí (!) stranou v zemi co do počtu poslanců... Dvě strany (lidovci a křesťanští demokraté) jdou do voleb s výrazně křesťanským programem. Bude zajímavé srovnat jejich výsledky s ostatními stranami a jmenovitě s KSČ. Tentokrát opravdu budeme mít, co si zvolíme.

BRÁZDA je název zajímavého časopisu semináristů z našeho římského Nepomucena. I v něm zavanul nový vítr. Pokud Vás zajímá, informujte se na adrese naší České Katolické Misie v Paříži!

Hezkyčesky Od Podlahy

...nechal promluvit *Zd. Šmíd* Kozinovou v jednom příběhu z Chodska : *Budete koukat jako vyvoraný myši !* (Dudáci a vlčí hlavy, Západočeské nakl. 1987). Přesně tak jsme koukali při návštěvě Prahy i my, když jsme žasli nad budovatelejšími úspěchy normalizátorů.

Už ten originální nápad svést dálkovou dopravu do středu města před Muzeum; které jiné evropské město se může pochlubit podobným řešením ? Vznikly tím - nehledě na větší koncentraci výfukových plynů ve středu města - potíže se zahlcováním přilehlých ulic auty, ale to - jak jsme pochopili - se dá snadno odstranit a plynulost dopravy zlepšit bouráním dalších nádraží, domovních bloků i přemostováním křižovatek. Navíc se tím maskuje neschopnost stavebnictví (specializovaného na panelovou výstavbu) zachránit a udržet tradiční zástavbu; osud některých českých měst, z nichž se stala pouhá paneláková gheta s předimenzovanými magistrálami je toho smutným důkazem.

Nebo ta Nová scéna u Národního divadla! Právě celková situace a nedostatek místa donutily Zítka dát divadlu formu bloku přitisknutého jednou stranou k městu, z té strany pochopitelně s průčelím komponovaným pro úzký prostor Divadelní ulice. Odkrytím tohoto průčelí i architekturou Nové scény - která navíc málo dbá o svého souseda - se však vytvořily vzájemné vztahy těžko označitelné za harmonické. Spíš vyvolávají představu osamělého zubu v mezeře po vyražených zubech. Národní divadlo ale zůstalo, nikoho asi nenapadlo ten osamělý zub odstranit.

I Tylovo (Stavovské) divadlo - soudě podle rekonstrukce zahájené v červnu 1983 - bylo určeno k zachování. Plánované ukončení prací až v září 1991 může překvapit když si uvědomíme, že základní kámen k témuž divadlu byl položen 7.6.1781 a divadlo se slavnostně otvíralo 21.4.1783; tehdy se ovšem stavělo živelně, bezplánovitě.

Z pražské dlažby zůstaly trosky. Velké dlažební kostky se prý prodávaly do Holandska na stavbu hrází, malé chodníkové ze sliveneckého mramoru - kdysi tvořící z chodníků jakési mramorové koberce tak charakteristické pro Prahu (tech. termín : pražská mozaika) - většinou zmizely pod vrstvami asfaltu nebo byly nahrazeny tvárnici. Není to - ve srovnání s mramorem podrážkami chodců neustále leštěným - zrovna ideální : tvárnice se rychle obrušují, a na drsném povrchu asfaltu se drží množství neodstranitelného prachu. Na předláždění chodníků mramorem totiž „nebyli lidi“, a tak si Pražané na špinu a neutěšený stav chodníků musili zvyknout.

Také v panoramatu Prahy došlo k výrazným změnám : na obzoru se objevily nové objekty i hradby nových sídlišť „à la Ceaușescu“, přímo ve městě - v prostoru býv. židovského hřbitova na Žižkově - vyrostla dokonce nová dominanta Prahy, 216 m vysoká televizní věž. Problémy jsou jednak v jejím negativním působení v pražské siluetě, jednak v obavě obyvatel z nebezpečných důsledků záření z vysílače. Částečným zakrytím věže výškovými stavbami i zbouráním obytných

bloků v její blízkosti se mohly problémy - jako obvykle - snadno odstranit; možná jen pro nedostatek času k tomu nedošlo, zrovna tak jako k protažení dálnice přes Stromovku.

*

Jako suvenýr jsme si z Prahy přivezli antikvární knihu *O černém a bílém* (SNDK 1950) od Pavla Kohouta. Snad byla psána - při čtení vás to napadne - buď pro slabomyslné děti (nezdá se možné, že by se autor tak slavný a poradce nynějšího prezidenta mohl pokoušet ovlivnit myšlení normálně vyvinutých dětí takovou primitivní záludností), nebo pro Dikobraz :

*... V té době chodil po kraji soudruh Gottwald. Chtěl poznat, zda se lidem dobře pracuje a žije. Na toho se usmál, tomu zase poradil, jiného se zeptal na zdraví. Pozorně se díval kolem sebe, aby mu nic neuniklo. Kudy šel, tudy ho lidé radostně zdravili a ještě horlivěji se dávali do práce, aby měl radost také on. Podél jeho cesty honem vyrůstaly nové domy, rychleji jezdily vlaky naložené dobrotami... (Z příběhu *O čtyřech chlapcích a soudruhu Gottwaldovi*).*

A tak - ať chceme nebo nechceme - také při čtení této knížky koukáme jako vyvoraný myši.

-o-O-o-

"... my Prahu nedáme, raděj ji zbouráme!"

Tak nějak jsme to slýchávali, naposled v hojnosti r. 1968. Těm tehdejším zpěvákům se to skoro doslovně podařilo uskutečnit!

Četli jsme knihu

Václav Havel, Do různých stran (Lidové noviny, Praha 1990)

Občas se objevují na světě lidé, kteří se už nemohou dál dívat na skandální chaos života a jeho tajemné bujení. Jsou to lidé, tragicky sužovaní hrůzou z nicoty a ze sebe samých a potřebou zjednat si vnitřní klid tím, že vnesou pořádek ("klid") do neklidného světa a do jistoty tohoto pořádku jaksi odloží celou svou nepevnou existenci, čímž se definitivně zbaví svých běsů. Zoufalá netrpělivost těchto lidí zoufale tíhne k vymýšlení a zavádění různých racionálních projektů obecného blaha, určených k tomu, aby byl konečně přehled, aby bylo konečně všemu rozumět,

aby svět konečně někam spěl a bylo tak definitivně zúčtováno se vši tou provokativní nahodilostí dějin. Sotva ovšem s tímhle začnou - má-li svět mít tu smůlu, že jim k tomu dal příležitost - narazí na obtíže: mnoho jejich bližních si chce žít i nadále po svém, predestřený projekt je navzdory své dokonalosti nezajímá, činí mu naschvály a kladou mu do cesty, ať už programově nebo prostě povahou své přirozenosti, nejružnější překážky. Fanatik abstraktního projektu, tento utopista v praxi, je ovšem neschopen takové věci tolerovat, nejen proto, že problematizují samo těžiště jeho bytí, ale i proto, že už dávno ztratil schopnost vnímat svébytnost všeho jsoucího a místo ní vidí jen svůj vlastní sen o tom, jaké by mělo vše jsoucí být a kam by mělo směřovat. Proto se rozhodne svůj projek svět - samozřejmě v jeho zájmu - násilně vnutit. Tím to začíná. Pokračuje to pak onou zvláštní "aritmetikou obecného štěstí", která dovozuje, že je správné spokojenosti miliónů obětovat pár tisíců vzpurných, respektive spokojenosti miliard obětovat pár miliónů. Čím to musí skončit je zřejmé: neštěstím všech.

Je to tragický příběh jakéhosi "krátkého spojení mysli": nač se trápit nekončícím a vlastně beznadějným hledáním pravdy, když ji lze snadno získat všechnu a najednou - v podobě ideologie či doktríny? Jak je pak náhle všechno prosté! Kolik těžkých otázek je už napřed zodpovězeno! Od kolika namáhavých existenciálních úkonů je duše provždy osvobozena! Podstatou tohoto "krátkého spojení" je osudný omyl, že nějaký důmyslný a obecně použitelný výrobek - a co jiného je doktrína nebo ideologie než pouhý lidský výrobek? - může sejmout s lidských beder břímě neustálých, vždy jedinečných a bytostně nepřenositelných otázek, ba přímo proměnit člověka z "bytí v otázce" v jakési "jsoucno odpovědi"; že může drásavý, nekončící a nenaplánovaný dialog se svědomím či Bohem nahradit přehledností brožury; že je prostě schopen - na způsob nějakého kladkostroje, zbavujícího nás fyzické námahy - zbavit člověka tíhy jeho osobní odpovědnosti a jeho odvěkého hoře.

***

Myslím, že k duchovnímu, kulturnímu a mentálnímu fenoménu, kterým je střední Evropa - jak ho zformovaly a

neustále formují určité specifické historické zkušenosti, včetně těch, které dnes dřímají už jen někde v našem kolektivním nevědomí - neodmyslitelně patří i zvláštní středoevropská skepse. Má málo společného například s anglickým skepticismem; je vůbec dost podivná: trochu tajemná, trochu nostalgická, často tragická a někdy až heroická, občas trochu nesrozumitelná ve své mírné těžkopádnosti, něžné krutosti a ve své schopnosti kombinovat provinciálnost vzezření se světodějnou předvídavostí. Někdy to působí téměř tak, jako by tu byl člověk vybaven nějakým vnitřním radarem schopným rozpoznat bližící se nebezpečí dávno předtím, než je ho možno vidět a jeho nebezpečnost dokázat.

Mezi nebezpečí, na něž má zdejší duch takto zesílený čich, patří i to, o němž jsem mluvil - utopismus. Nebo přesněji: nebezpečí, že živá idea jako dílo a znak smysluplného lidství zkamení v utopii jako technický návod ke znásilnění života a prohloubení jeho bolesti. (Možná tuto skepsi zesiluje i okolnost, že musí ve zdejším prostoru trvale koexistovat s leccíms, co je utopistické mentalitě dost blízké. Mám na mysli například provinciální nadšenectví, občasný sklon k iluzím, důvěřivost a někdy až servilitu k tomu, co přichází z okolního prostoru, velkohubost a zároveň krátkodechost odvahy, sklon k náhlé euforii, zákonitě se měnící po prvním otřesu ve frustraci, rezignaci a apatii atd. atd.)

...

Ruku v ruce se skepsí k utopismu kráčí pochopitelně i skepse k různým druhům a projevům ideologičnosti. Absolvoval jsem za život dost politologických debat, takže bych měl být v tomto směru na leccos zvyklý. Přesto i já - přiznávám se - bývám vždy znovu zaražen tím, jak hluboce jsou mnozí západní lidé propadlí ideologii, oč víc než my, kteří žijeme v tomto skrz naskrz proideologizovaném systému. Ty jejich věčné úvahy o tom, komu ten či onen názor slouží či přihrává, jako politickou tendenci posiluje či oslabuje! Kterou myšlenku může či nemůže někdo zneužít! To věčné a unavující zkoumání, jestli ten či onen postoj, názor nebo člověk je pravicový nebo levicový, nalevo od středu či napravo od něj, napravo odleva či nalevo odprava! Víc než o obsah názoru jako by běželo šuplík, do něhož má být strčen.

Možná to všechno líčím přehnaně nebo zjednodušeně. Ale

zdá se mi, že, každý, kdo má skutečně vážnou starost o budoucnost Evropy a světa, by měl být - ve vlastním zájmu a pro jejich obecnou poučnost - co nejnázorněji seznámen s různými aspekty skepse, kterou zde - s samém středu Evropy - mají lidé k projektování "zářných zítřků". Málokdo by asi byl šťastnější než Polák, Čechoslovák nebo Maďar, kdyby se Evropa brzy stala svobodným společenstvím nezávislých zemí, kde by žádné velmoci neměly své armády a rakety. A málokdo je asi zároveň tak skeptický k naději, že toho lze dosáhnout apelem na něčí dobrou vůli, pokud se vůbec k takovému apelu někdo odhodlá. Nezapomínejme, že málokdo měl tak dobrou možnost se na vlastní kůži přesvědčit o účelu přítomnosti velmocenských armád a raket v některých evropských zemích: daleko spíše než k obraně proti předpokládanému nepříteli jsou tam k dozoru nad podmaněným územím!

(Anatomie jedné zdrženlivosti, duben 1985)

„... Nehlásím se k žádné konkrétní ideologii, doktríně nebo dokonce politické straně či sektě, nesloužím nikomu, a tím méně nějaké mocnosti, sloužím-li něčemu, tak jen svému svědomí.

Nejsem komunista ani antikomunista a kritizují-li svou vládu, pak nikoli proto, že je komunistická, ale proto, že je špatná. Kdyby tu byla vláda sociálně demokratická nebo křesťansko-sociální nebo jakákoli jiná a kdyby vládla špatně, kritizoval bych ji stejně jako tuto...“

Václav Havel

V červnu, červenci a srpnu si připomínáme

- 1.6. 1850 byly v Rakousku-Uhersku zavedeny poštovní známky
- 15.6. 1940 anektovala Moskva baltské republiky, po dohodě s Hitlerem. Dnešní snahy baltských národů o samostatnost zato prohlašuje za "nelegitimní - glasnost neglasnost!
- 16.6. 1820 se narodil moravský buditel a spisovatel Beneš Metoděj Kulda

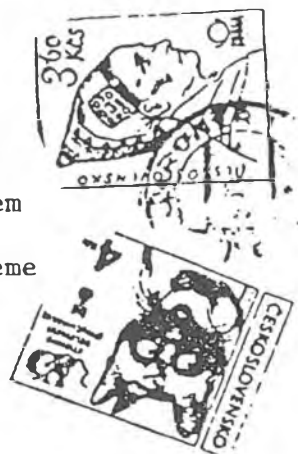
- 21.6. 1945 zemřel básník a spisovatel Josef Hora
- 26.6. 1970 je A. Dubček zbaven posledních veřejných funkcí a zároveň je vyloučen ze strany
- 27.6. 1950 byli po fingovaném procesu popraveni J. Buchel, M. Horáková, Z. Kalandra a O. Pecl
- 30.6. 1898 se narodil na severní Moravě František Tomášek, budoucí arcibiskup pražský, významná postava českého katolicismu ve 20. století
- 5.7. 1880 se narodil v Michli houslový virtuózní Jan Kubelík
- 16.7. 1460 se narodil originální myslitel, navazující na reformační proudy doby husitské, Tomáš ze Štítného
- 21.7. 1880 se narodil slovenský vědec, politik a spoluzakladatel československého státu, Milan Rastislav Štefánik
- 24.7. 1860 se narodil v Ivančicích malíř A. Mucha, jehož jméno je úzce spojeno se stylem, kterému se ve Francii říká "Belle Epoque"
- 29.7. 1890 spáchal v Auvers-sur-Oise sebevraždu malíř V. van Gogh. Jedno z jeho pláten předtím zpodobňuje místní kostel Notre Dame
- 5.8. 1880 zemřel malíř Quido Mánes
- 14.8. 1890 se narodil hudební skladatel O. A. Tichý
- 20.8. 1940 byl spáchán v Mexiku atentát na L.D. Trockého
- 21.8. 1968 se Češi a Slováci probudili do okupované země a zmařených nadějí, vkládaných do celého vývoje "Pražského jara". Teprve letos se začalo i na sovětské straně o této okupaci mluvit pravdivě. Okupační vojska se začala stahovat
- 25.8. 1900 zemřel filozof F. Nietzsche
- 27.8. 1910 se narodila Agnes Bojaxhiu, známá dnes pod jménem "Matka Tereza". Počátkem letošního roku se ze zdravotních důvodů vzdala vedení řeholní kongregace, kterou založila

-
- 1790 sestavuje W. Nicholson první rotační tiskařský stroj, čímž začíná éra moderního tisku
- 1840 dokazuje Th. Schwann, že vejce je zárodeční buňka a otevírá cestu k moderní vědě o reprodukci živých organizmů

- 1840 K. Macmillan konstruuje první skutečné jízdní kolo
- 1890 E. Zola zveřejnil knihu "La Bête humaine"
P. Claudel uvádí "Tête d'Or"
R. Koch přichází s metodou zjišťování tuberkulózy
V Londýně zahajuje provoz první trať podzemní dráhy
V Nex Yorku se začínají "promítat" první pohybující se obrázky, předchůdce filmu
- 1940 Ch. Chaplin natáčí svůj slavný film "Diktátor", sžíravou kritiku nacismu
V Kalifornii se podařilo získat plutonium bombardováním urania neutrony. Atomový věk začíná, za pět let bude ale také svržena v Japonsku první atomová bomba
- 1965 Zakončení 2. Vatikánského koncilu, kterým se katolická církev vydává na cestu smíru s ostatními křesťanskými církvemi, ale také jinými náboženstvími a - hlavně - s celým moderním světem a jeho technickým vývojem...

Nadále sbíráme poštovní známky vystřižené s několikamilimetrovým okrajem z dopisů. Těm, kdo na nás už po dlouhou dobu pamatují touto cestou srdčně děkujeme a ty ostatní upozorňujeme znovu na tuto malou ale ve spojení s jinými účinnou cestu pomoci misionářům!

Pamatujte na nás i Vy!

se nám vrátil jako nedoručitelný

paní K. Slabá   38 110 LA TOUR DU PIN
paní M. Seidenstein   75020 PARIS

*
* *

Na Českou katolickou misii a na Oběžník přispěli

Auerhahn Bernhard Fiedler Choutka Kříž
Schovanec Streitzig

Všem dárcům upřímné PÁN BŮH ZAPLATÍ!

Jedním z nejsilnějších zážitků

v průběhu krátké návštěvy Jana-Pavla II. v Československu bylo setkání s představiteli

V. Havel jej zde uvítal krásnou řečí, zakončenou dnes už proslulým "Sv. Otče, vítejte mezi námi hříšníky!"

Sv. Otec mluvil o vztahu mezi českými katolíky a českými evangelíky - je dobré připomenout, co zde bylo řečeno (doslovný text stále ještě nemáme):

- 1) Sv. Otec nejdříve vzpomenu kardinála Berana a jeho odvážného vystoupení na koncilu v debatě o náboženské svobodě. Pražský arcibiskup tam připomenul škody, napáchané u nás náboženským útlakem, byť dobře míněným ve složité reformační situaci.
- 2) V dalším vyzvednul osobní integritu J. Husa jako křesťana a kněze (na Husovo kněžství a snahu o nápravu církve se příliš často zapomíná, když se mluví o Mistru Janovi (Beran mluvil o knězi Janu Husovi)).
- 3) Teologické a doktrinální problémy, spojené s Husovým učením budou muset prozkoumat a jednou zhodnotit čeští teologové, prohlásil na závěr sv. Otec. V porovnání s dobou mezi válkami je to zcela nový přístup k celé otázce!

Náš program:

Mše sv.: Vždy první a třetí sobotu v měsíci ve čtvrt na šest večer (17h15) v kapli domu

CENTRE SEVRES

35, rue de Sèvres

75006 P A R I S (tél. 45-44-58-91)

metro SEVRES-BABYLONE

Po mši sv. pravidelná setkání s kulturně-náboženským programem v sále č. 5 (přízemí domu)

Na květen a červen jsme připravili

19. května - TRADIČNÍ PRODEJ ČESKÝCH KNIH,

spojený tentokrát s

VELKÝM VÝPRODEJEM před odjezdem
otce Koláře do Prahy (viz úvodník)

2. června - SETKÁNÍ NA ZÁVĚR ROKU a také
ROZLOUČENÍ S OTCEM KOLÁŘEM

aperitiv a beseda.

Přijďte všichni!

13. června ve středu v 19 hod 00

DĚKOVNÉ BOHOSLUŽBY V NOTRE DAME

celebruje kardinál Lustiger

na poděkování za rok 1989.

TĚMITO BOHOSLUŽBAMI KONČÍ ČINNOST MISIE NA NÍŽE
ÚVEDENÉ ADRESE . . . .

OBĚŽNÍK – bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne

Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ – 35, rue de Sèvres, 75006 PARIS – tél. 45 44 58 91

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 201 38 63 M Paris